

Εἰς τὸ ἄντρον μου κοντὰ μου κάλλιον θὰ ξενυκτῆσῃς
 Ἄνε' αὐτῶν θὰ προτιμήσῃς τῆς θαλάσσης τὰ νερά ; . .
 Εἰς τὸ ἄντρον μου ἢ δάφνη καὶ τὸ κυπαρίσσι θάλλουν
 Καὶ γλυκύκροτον ἀμπέλι καὶ κιστὸς τὸ περιβάλλον
 Κ' ἐκ λευκῆς χιόνης ὕδωρ ψυχρὸν βρέει, τὸ ὁποῖον
 Ἡ πολυδένδρος ἢ Αἶτνα μ' ἀποστέλλει ποτὸν θεῖον . .

Ἐάν δὲ ἔς τὰ ὄμματά σου δαδὸς φαίνομαι κατὰ τι,
 Ἐγὼ δημοῦ δρυὸς ξύλα καὶ πῦρ ἀσβεστον ἔς τὴν στάκτη . .
 Κ' ἐν ᾧ καίομαι, ᾧ φίλη, ὑπὸ σοῦ, θὰ ἀνεχθῶ
 Τὴν ψυχὴν μου καὶ τὸν ἕνα ὀφθαλμὸν νὰ σπερηθῶ . .
 Ναὶ τὸν ὀφθαλμὸν τὸν ἕνα
 Οὐ γλυκύτερον ἔς τὸν κόσμον δὲν ὑπάρχει δι' ἐμένα . .

»Οἴμοι ! δικτὴ ἡ μήτηρ δὲν μ' ἐγέννησεν, ᾧ φίλη,
 Βράγχια νὰ ἔχω, ὥστε εἰς τὸ κῦμα νὰ βουτοῦσα
 Νὰ ἠρχόμην νὰ σὲ εὔρω καὶ τὸ χεῖρ νὰ φιλοῦσα,
 Ναὶ τὸ χεῖρ σου, ἀνίσως καὶ δὲν ἠθέληες τὰ χεῖλη . .
 Νὰ σοῦ ἔφερα καὶ κρίνα ἐκ τοῦ ὄρους ὄροσπερὰ
 Εἶτε παπαροῦναν, ἣτις ἔχει φύλλα ἐρυθρά . .
 Ἄλλὰ τ' ἀνὴ' εἶνε τοῦ θέρους, ἢ δὲ μήκων τοῦ χειμῶνος
 Ὅσπερ δὲν θὰ ἠδυνάμην νὰ ἔς τὰ φέρω ταῦτοχρόνως.

»Τώρα, ᾧ Γαλάτειαί μου, θενὰ μάθω ἔς τὰ νερά
 Καὶ ἐγὼ νὰ πλέω, ἂν τις μὲ τὸ πλοῖόν του ἐδῶ
 Ξένος ἔλθῃ νὰ ἰδῶ

Πῶς τὸ κῦμα σὰς ἀρέσει, καὶ μισεῖτε τὴν ξηρά.
 Ἐξέλεθαι καὶ ἐξεληοῦσα εὐχόμαι νὰ λησιμονήσῃς
 Οἴκαδὸς νὰ ἐπιστρέψῃς ὡς ἐγὼ, καὶ νὰ θελήσῃς
 Νὰ συμβόσκωμεν καὶ γάλα νὰ ἀμείλῃς τὴν προΐαν
 Καὶ λευκὸν τυρὸν νὰ πῆξῃς θέτοῦσα πιτυὰν ὀρμειάν.

Ὅλων τῶν δεινῶν μου εἶνε μόν' ἡ μήτηρ μου αἰτία,
 Καὶ τὴν μέμφομαι, διότι ἐν ᾧ βλέπει κ' ἡ ἰδία
 Ὅτι λυώνω καθ' ἡμέραν ἀπὸ τοῦτο τὸ κακόν,
 Δὲν σοῦ εἶπε ποτὲ λόγον δι' ἐμὲ εὐνοϊκόν . .
 Θὰ τῆς ἴπῳ : τοὺς δύο πόδας καὶ τὴν κεφαλὴν ἀλγῶν
 Διὰ νὰ λυπηθῇ κ' ἐκείνη, ὡς λυποῦμαι καὶ ἐγὼ . .

»Κύκλωψ, Κύκλωψ, ποῦ ἔδ' ὄνοῦς σου, ἔλα εἰς τὰ λογικά σου.
 Ἐάν ἐπλεκες καλάθους, ἢ διὰ τὰ πρόβατά σου
 Ἄν ἐπήγαγες χορτάρια ἐκ τοῦ ὄρους νὰ συνάξῃς
 Φρονιμώτερα θὰ πράξῃς . .
 Δὲν ἀμείλῃς τὴν παροῦσαν ; τί Γαλάτειαν ζητεῖς ;
 Θέλεις εὔρει ἄλλην ἴσως καλλιτέραν καὶ αὐτῆς . . .
 Πολλὰ κόραϊ τὸ ἐσπέρας μὲ φωνάζουν νὰ συμπαίζω
 Καὶ γελῶν καθὼς μὲ ἴδουν ἔς τὴν φωνὴν των νὰ προσέξω . .
 Καὶ ἐκ τούτου συμπεραίνω
 Ὅτι εἰς τὸν κόσμον τούτον κατὶ τι κ' ἐγὼ σημαίνω . . »

Καὶ τὸν ἔρωτα, Νικία, ὁ Πολύφημος πρᾶίνων
 Μὲ τὸ δῶρον τῶν Μουσῶν,
 Κάλλιον διῆγεν οὔτω, ἢ ἂν ἔστρεχν ἀφίνων
 Εἰς τοὺς ἱατροὺς χρεσίαν . . .

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Ὁ βίος παρὰ τοῖς Ἑσκιμῶσι.

Γνωστὸν ὑπάρχει τὸ ὄνομα λαοῦ τινος κατοικούντος τὰς ἀρκτικὰς θαλάσσας καὶ διακρινόμενον διὰ τὸ μικρόσωμον αὐτοῦ καὶ τὸν παράδοξον βίον ὃν διάγει. Οὐ πρὸ πολλοῦ χρόνου πλοίαρχός τις ἄγγλος, ὀνομαζόμενος Κάρολος Χῶλ, προβάς μέχρι τῶν θαλασσῶν ἐκείνων, ἐποίησατο περιήγους φυσιολογικὰς καὶ ἐθνογραφικὰς ἀνακαλύψεις ἐπανελθὼν δὲ εἰς τὰ πύργια, ἐδημοσίευσεν τὰς παρατηρήσεις του αὐτὰς ἐν συγγράμματι τὸ ὁποῖον ἀνεγνώσθη μετὰ πλείστης ὀσσης περιεργείας. Ἐξ αὐτοῦ δὲ ἐπιγραφόμενον Ὁ βίος παρὰ τοῖς Ἑσκιμῶσι» ἐραυζόμεθα καὶ ἡμεῖς τὴν διήγησιν ἐπισκέψασθαι τινος ἣν ἐποίησατο εἰς τὴν φυλὴν τῶν Ἰνουϊτῶν.

Πληροφορηθέντες οἱ Ἰνουϊταί, λέγει ὁ περιηγητὴς οὗτος, ὅτι προετιθέμεν νὰ ἐπισκεφθῶ αὐτοὺς, παρεσκεύασαν μεγαλοπρεπῆ τράπεζαν ὅπως μὲ ἐστιάσωσι πιστεῶν δὲ ὅτι δὲν θέλω δυσχερῆσθαι τοὺς περὶ τὴν μαγειρικὴν ἐπιμελῆδος ἀσχολουμένους, ἂν ἐκθέσω τὰ διάφορα ἐδέσματα, τὰ ὁποῖα μοι παρετέθησαν. Ἐν πρώτοις ἐπὶ τρυβλίου ξυλίνου μοι προσεφέρθη ἡπαρ φώκης καθ' ὅλοκληρίαν σχεδὸν ὠμὸν, καίτοι φαίνεται ὅτι τὸ εἶχον ἐπιθέσει εἰς πῦρ. Μετὰ τὸ ἦπαρ μοι παρετέθη λίπος τοῦ ἰδίου ζώου, τὸ ὁποῖον κατεβρόχθισα μετὰ τῆς αὐτῆς ἀδθηφαγίας, μεθ' ἧς καὶ οἱ καθροῦ αἵματος Ἑσκιμῶσι. Ἐπειτα πλευρία φωκῶν (κοτελέτας) αἰμοστάζοντα ἔτι. Ἡ θέα τοῦ ἐδέσματος τούτου, τῇ ἀληθείᾳ ὀλιγίστην εὐχαρίστησιν μοι ἐπροξένησεν, ἀλλ' ἐν τοσοῦτῳ δὲν ἐφάνην καὶ εἰς αὐτὸ ἔλλειπῆς, διότι κατέφαγον καὶ τὰ πλευρία μετὰ προσπεποιημένης εὐχαριστήσεως. Τὸ τελευταῖον ὅμως φαγητὸν ἦτο τοιοῦτο, ὥστε ἀπητεῖτο στόμαχος Ἡράκλειος νὰ τὸ δεχθῆ ἄνευ ἐμέτου. Ἦτο δὲ τοῦτο ἔντερα φώκης, ἅτινα γρᾶια τις γυνὴ ἐκράτει περιπεπλεγμένα εἰς τὸν βραχίονα τῆς καὶ πλησιάζων ἕκαστον τῶν συνδαιτυμόνων, ἐδίδεν αὐτῷ τὸ ἄκρον τοῦ ἐντέρου καὶ ἐκτυλίσσουσα ὅσον εὐηρεστεῖτο ἐκεῖνος νὰ φάγῃ ἐκ τοῦ βραχίονός τῆς, ἐκοπτε καὶ τὸ προσέφερον αὐτῷ. Οἱ ὁμοτράπεζοί μου, ἴσως καὶ δικαίως, ὑπέθετον ὅτι εἰς τὸ τρωγάλιον ἐκεῖνο δὲν εἶχον τοσαύτην ἐπιθυμίαν νὰ συμμετάσχῳ ἄλλ' ἐγὼ ὑποκρύπτων τὴν δυσχερῆσειν μου ἐδραζάμεν τὸ ἄκρον τοῦ ἐντέρου καὶ ἤρχισα νὰ τὸ κα-

βρογχιόζω μειδιδών. Ἡ πράξις αὐτῆ διήγειρε ἄπλετον ἐνθουσιασμόν εἰς ὅλους τοὺς συνδικτυμῶνας μου, οἵτινες προσελθόντες μὲ συνεχάρησαν ἀπονέμοντές μοι τὰ κολακευτικώτερα ἐπίθετα. Ἀπὸ τότε λοιπὸν ἐγενόμην σὰρξ ἐκ τῆς σαρκὸς των καὶ ὄστυον ἐκ τῶν ὄστέων των.

«Κατὰ τὴν μεταξὺ τῶν Ἰνουϊτῶν διατριβὴν μου εἶχεν ἀσθενήσει γυνὴ τις καλουμένη Νου-Κερ-Τοῦ καὶ ἐκ συμπαθείας ἐπισκεπτόμενος αὐτὴν, τῇ παρῆσχον τὴν συνδρομὴν μου· ἀλλὰ μιᾶ τῶν ἡμερῶν ἐνῶ ὑπῆγαγον εἰς τὸν οἶκον τῆς, εἶδον Ἰνουϊτῆς τινὰς κτίζοντας ἐκεῖ πλησίον οἴκον ἐκ χιόνος, ὅπερ παρ' αὐτοῖς καλεῖται ἐργλοῦ.

— «Τί θὰ κάμητε αὐτὸν τὸν οἶκον; ἠρώτησα ἐγὼ τοὺς κτίζοντας.

— Ὅθι θάψωμεν τὴν Νου-Κερ-Τοῦ, ἀπεκρίθησαν ἐκεῖνοι.

— «Ἄλλ' αὐτὴ ἀκόμη ζῆ

— «Τὸ γνωρίζομεν.

» Φρίκη μὲ κατέλαβεν ἀκούσαντα τούτους τοὺς λόγους· πορευθεὶς λοιπὸν πρὸς τὴν ἀσθενούσῃ τὴν ἠρώτησα τί ἐσήμαινον ὁ οἰκίσκος ἐκεῖνος.

— «Θέλεις ἰδεῖ, μοι ἀπεκρίθη.

» Μετὰ τρεῖς ἡμέρας τέσσαρες γυναῖκες ἔφεραν ἐπὶ δέρματος ταράνδου τὴν Νου-Κερ-Τοῦ, εἰς ἐὴν αἰωνίαν αὐτῆς κατοικίαν καὶ εἰσῆγαγον αὐτὴν δι' ὁπῆς ἀφεθείσης ἀνοικτῆς εἰς τὸ ὀπίσθιον μέρος, τὴν ὁποίαν ὅμως ἔκλεισαν πάλιν διὰ χιόνος. Ἀναχωρησασῶν τῶν γυναικῶν ἐγὼ διὰ μιᾶς ὁπῆς ἦν ἠνοιχθῆ εἰσῆλθον εἰς τὸν χιονόστευκτον ἐκεῖνον οἶκον, καὶ εὔρον τὴν Νου-Κερ-Τοῦ καθημένην ἀτάραχον καὶ μὲ πλήρη αὐταπάρνησιν.

— «Καὶ πῶς! ἠρώτησα ἐγὼ, γνωρίζουσα ὅτι μέλλεις νὰ ἀποθῆς ἐκ πείνης καὶ ἰψύχους, ἀπεφάσις ἐκουσίως νὰ κατακλεισθῆς ἐν τῷ οἴκῳ τούτῳ;

— «Τὸ γνωρίζω, ἀπεκρίθη ἡ δυστυχὴς γυνὴ μετὰ τῆς καταπληκτικωτέρας ἀπαθείας· ἀλλὰ γνωρίζω ἐπίσης ὅτι εἶμαι βάρος τῆς οἰκογενείας μου καὶ δὲν βλέπω πρὸς τί ν' ἀγαπῶ τὴν ζωὴν. Ἡ μόνη μου ἐπιθυμία ἦτο νὰ ἀποκτήσω ἓνα ὄγλοῦ γένον ἐκ χιόνος ἀκλιιδώτου καὶ μίαν κλίνην ἐκ χιόνος καλῶς κατασκευασμένην, ἐρ' ἦς νὰ ἐκπνεύσω. Ταῦτα δὲ βλέπεις ὅτι ἔχω, ὥστε δὲν μοι μένει ἄλλο ἢ νὰ ἀποθάνω. Ἄλλως τε τοῦτο εἶνε συνήθεια.

» Ἐγὼ ἀληθεῖα, τοιοῦτο εἶδος φιλοφροσύνης ἐξενεμεριζόμην ἐγὼ· προσεπάθησα λοιπὸν παντοῦ τρόπῳ νὰ τὴν πείσω ὅπως ἐξέληται τοῦ τάφου

τῆς, ἀλλ' ἐκεῖνη ἔμεινεν ἀμετάπειστος θεωροῦσα ἔγκλημα τὸ νὰ μὴ ὑποκύψῃ εἰς τὰ ἐπιμα τῆς φυλῆς τῆς. Ἐν τούτοις ἐξηκολούθησα καθ' ἑκάστην ἐπισκεπτόμενος τὴν δυστυχὴ ἐκεῖνην γυναῖκα καὶ ἔπραξα πᾶν ὅ,τι ἐδυνάμην ἵνα ἀνακουφίσω τὰς τελευταίας στιγμὰς τῆς· ἀλλ' οὐδὲν ἄλλο μοι ἀπελείπετο ἢ νὰ τῆς κλείσω τοὺς ὀφθαλμούς· καὶ τοῦτο ἔπραξα μετὰ πικρᾶς εὐχαισιτήσεως, ἀφοῦ καὶ οἱ συγγενεῖς τῆς αὐτοῖ δὲν ἤθελον πλέον νὰ ἔλθωσιν εἰς σχέσιν πρὸς αὐτὴν, ἅτε δὴ κταδικαζόμενοι ὑπὸ τῶν ἐθίμων νὰ μὴ φέρωσι τοῦ λοιποῦ σιύρας, εἰς τόπον μάλιστα τοσοῦτω καταψυγμένην, ἐὰν ἤθελον ἀνακαλυφθῆ ἐπισκεπτόμενοι αὐτὴν.»

* * * Ἐκ τινος στατιστικῆς τοῦ βασιλείου τῆς Μεγάλῃς Βρετανίας καὶ Ἰρλανδίας ἀρμόμεθα τὰς ἐξῆς περὶ τοῦ ποσοῦ τοῦ εἰς τὸ κράτος τοῦτο στρατιωτικῶν δυνάμεων.

Εἰς τὰς Ἀγγλικὰς νήσους, ἦτοι Ἀγγλίαν, Σκωτίαν καὶ Ἰρλανδίαν, ἐξαιρουμένων τῶν ἀποικιῶν, ἡ βρετανικὴ κυβέρνησις διατηρεῖ τὸν ἐπόμενον στρατόν. Ἰππικὸν 40,000· πυροβολικὸν 11,800· μηχανικὸν 2,000· πεζικὸν 18,000. Λοιπὸν ἡ Ἀγγλικὴ κυβέρνησις δὲν δύναται νὰ διαθέσῃ πλείονα, τῶν 40,000 ἀνδρῶν, ἐκτὸς ἂν προσκαλέσῃ τὸν στρατὸν τῶν ἀποικιῶν.

Ἐκτὸς τοῦ τακτικοῦ τούτου στρατοῦ ὑπάρχουσιν ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ 120,000 ἐθνοφύλακες, τοὺς ὁποίους ὅμως δὲν δύναται νὰ μεταχειρισθῆ εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Οὗτοι χρησιμεύουσι μόνον πρὸς ὑπεράσπισιν τοῦ τόπου.

* * * Νέον εἶδος θεραπείας τῆς Ἰδροφοβίας.— Ἄμα δηχθῆ τις ὑπὸ λυσσῶντος κυνός, δέον νὰ τίθεται ἐν τῇ πληγῇ συνήθης νιτρικὸς ἄργυρος. Οὗτος ἀποσυνθέτει τὸν σιέλον, καταστρέφει τὸ μόλυσμα, τὸ ἐπισύρει εἰς τὰς τριχώδεις ἐσχατίας καὶ τὸ οὐδετερόνει. Ὅταν ἡ πληγὴ συνουλωθῆ ἐντελῶς τότε τὴν ἐπιτερίζει τις πρὸς ἐξαφάνισιν τοῦ σημείου τῆς πληγῆς.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Πρὶν ὑπάρξῃς ἐν τῷ κόσμῳ τότε μόνον ἐγὼ εἶμαι
ἐνδόν τῆς γαστέρος ἄρχον·
Κεφαλὴν, λαμβὼν ἂν κόψῃς, ἐπὶ γῆς φυτὸν θὰ κείμαι
πλὴν εἰς τὰ βουνὰ ὑπάρχον.
Τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ τρίτου γράμματός μου ἂν ζητήσῃς
Ὀνομα ἀκρωτηρίου τῆς Ἑλλάδος μὲ χαρίζεις,
Ἄν τετάρτου... ὦ! τὸ ἔαρ, τὴν ὀσμὴν μου θὰ ποθίσης,
Κ' ἐκ τῶν βράχων κ' ἐκ τῶν κήπων ἀπηνῶς θ'· μὲ θερίζεις.

I. Γ. X.